

opštih ciljeva za koje se borimo i neposrednih zadataka trenutka nećete znati ništa. Ja vam kažem da Bratstvo postoji, ali vam ne mogu reći da li njegovih pripadnika ima stotine, ili deset miliona. Po onome što ćete sami znati nećete moći da kažete da li ih ima čak i jedno tucе. Imaćete tri ili četiri čoveka za vezu; povremeno, kako oni budu nestajali, zamenjivaćemo ih drugima. Pošto je ovo vaša prva veza, zadržaćemo je. Kad budete primali naređenja, ona će dolaziti od mene. Ako nađemo za potrebno da stupamo u vezu s vama, to će biti preko Martina. Kad vas najzad uhvate, priznaćete. To je neizbežno. Ali moći ćete priznati vrlo malo stvari sem svojih sopstvenih dela. Nećete moći izdati više od šačice nevažnih ljudi. Verovatno nećete izdati ni mene. Dotle ću već biti mrtav, ili postati druga ličnost, sa drugim licem."

On nastavi da se kreće gore-dole po debelom mekom tepihu. Uprkos glomaznosti, pokreti su mu na neki način bili laki. To se videlo čak i u pokretu kojim je gurao ruku u džep, ili obrtao cigaretu. Čak više nego snaga, iz njega je izbijala neka sigurnost u sebe, i razumevanje stvari pomešano s malo ironije. Ma koliko ozbiljan i predan bio, nije u sebi imao ničega od one isključivosti koja odlikuje fanatike. Kad je govorio o ubistvu, samoubistvu, veneričnim bolestima, amputiranim udovima i izmenjenim licima, u tonu mu se naslućivao blagi podsmeh. Njegov glas kao da je govorio: "To je neizbežno, to moramo da radimo, bez kolebanja. Ali to nećemo raditi kad život opet dobije smisao." Vinstona zahvati talas divljenja, gotovo obožavanja prema O'Brajenju. Za trenutak beše zaboravio magloviti Goldštajnov lik. Gledajući u O'Brajenova snažna ramena i lice zatupljenih crta, tako ružno a ipak tako civilizovano, bilo je nemoguće verovati da on može biti pobeđen. Nije bilo lukavstva kome on nije dorastao, ni opasnosti koju nije mogao predvideti. Činilo se da je čak i na Džuliji ostavio snažan utisak. Ona beše pustila da joj se cigareta ugasi, i pažljivo ga slušala. O'Brajen nastavi:

"Svakako ste čuli glasine u postojanju Bratstva. Nema sumnje da ste stvorili svoju predstavu o njemu. Verovatno ste zamišljali ogroman svet zaverenika koji se potajno sastaju u podrumima, pišu poruke po zidovima, prepoznaju jedan drugog po lozinkama ili posebnim pokretima dlana. Ništa od toga nije istina. Pripadnici Bratstva nemaju načina da se prepoznaju; nijedan ne poznaje više od nekolicine ostalih. Ni sam Goldštajn, ako bi pao u ruke Policije misli, ne bi mogao da im da potpun spisak članova, niti ma kakav podatak koji bi ih doveo do potpunog spiska. Takav spisak ne postoji. Bratstvo se ne može iskoreniti zato što ono nije organizacija u običnom smislu te reči. Ne održava ga kao celinu ništa do ideje, koja je neuništiva. Ni vas neće podržavati ništa sem ideje. Nećete imati drugove, nećete imati ko da vas hrabri. Kad vas najzad uhvate, neće vam niko pomoći. Nikad ne pomažemo našim članovima. Najviše što možemo, i to kad je apsolutno potrebno da se neko učutka, to je da ponekad prokrijumčarimo žilet u zatvorenikovu ćeliju. Moraćete se navići da živite bez rezultata i bez nade. Neko vreme ćete raditi, a onda će vas uhvatiti, onda ćete priznati, i na kraju ćete umreti.

To će biti svi rezultati koje ćete videti. Ne postoji nikakva mogućnost da se za našeg života oseti ma kakva promena. Mi smo mrtvaci. Naš jedini pravi život jeste u budućnosti. U njoj ćemo učestvovati kao gomilice praha i komadići kostiju. Ali koliko je ta budućnost udaljena ne može se znati. Možda i svih hiljadu godina. Trenutno ne možemo ništa sem da malo po malo širimo oblast duhovne normalnosti. Ne možemo deliti kolektivno. Možemo samo širiti svoje znanje upolje, od pojedinca do pojedinca, generaciju za generacijom. Pošto smo suočeni sa Policijom misli, drugog načina nema."

On stade i po treći put pogleda na sat.